

НОВЪ ЖИВОТЪ

Борянка бѣше прилежна и трудолюбива ученичка. Баща ѝ работѣше отъ ранна утринъ до късна вечеръ въ малката си обуцарница. На устнитѣ му рѣдко заиграваше усмивка. Майка ѝ пѣеше жални пѣсни. Нѣщо ѝ тежеше — сякашъ планина бѣше легнала на сърдцето ѝ. Защо тѣжеше тѣ, каква болка притискаше главитѣ имъ? Нима нѣмаха своя стрѣха, добро облѣкло и храна? — Борянка не можеше да проумѣе това. И веднажъ ги запита:

— Мамо, татко, защо сте винаги замислени? Нали всички въ вкъщи сме живи и здрави?

— Когато порастнешъ, чедо, ще разберешъ мжката ни, — отвърна майка ѝ

— Но, кажете ми да зная, та, ако мога, да ви помогна.

— Скърбимъ, защото сме подъ черно иго! И докато не изгрѣе свободата надъ Македония — не ще ни олекне!

— каза съ въздишка баща ѝ

Очитѣ на Борянка овлажнѣха, защото и тя много пжти вече бѣ изпитала робството.

* * *

Бѣше свѣтълъ день. Предъ обуцарницата играеха група палавци, деца на поробители. Борянка седѣше край вратата. Едно отъ тѣхъ, което мразѣше българчетата, се приближи до нея и безпричинно ѝ удари нѣколко плѣсника. Тя изписка.

Баща ѝ, макаръ унесенъ въ работа, чу детската свада и изкочи навънъ. Разгони пакостниците и извика сърдито:

— Малко ви остава още! Скоро ще се свърши вашето царство!

Двама сръбски стражари, които минаваха въ сжщия мигъ по улицата, арестуваха Борянкиния баща за тѣзи негови думи. И следъ това — нито тя, ниго майка ѝ знаеха, кжде бѣ отведенъ.

Хубавитѣ сини очи на Борянка като че ли потъмнѣха. Тя често плачеше и не излизаше вече да играе.

Така изтекоха две тѣжни години. И чакъ, когато се разнесе вестъта, че български войници сж на пжтъ и за Щипъ, сякашъ непоносимъ товаръ се смъкна отъ гърдитѣ ѝ. Струваше ѝ се, че съ тѣхъ иде и татко ѝ.